

แบบเสนอผลงานกิจกรรมพัฒนาคุณภาพงาน ประเภทเรื่องเล่าเร้าพลัง
(แบบฟอร์ม 4)

สำหรับงานพัฒนาคุณภาพงาน

เลขที่ผลงาน...../.....

ชื่อ-สกุล นางสาวศุภลักษณ์ เสนตา เบอร์โทรภายใน 02-200-3851-3

เบอร์มือถือ 084-9508340

หน่วยงาน SDIPD81

ภาควิชาฯ / ฝ่าย(ต้นสังกัด) ฝ่ายการพยาบาล

*ชื่อ-สกุล นางสาว ศุภลักษณ์ เสนตา รหัสบุคคล 011446

(ผู้ที่จะรับเงินโดยโอนผ่านบัญชี)

โปรดเขียน (✓) ในช่อง ☒ อนุญาตให้เผยแพร่ผลงานทางWebsite ☐ ไม่อนุญาตให้เผยแพร่ผลงานทางWebsite

***หมายเหตุ:** 1.กรณีที่ผลงานผ่านเกณฑ์และได้รับเงินรางวัล คณะฯ จะโอนเงินรางวัลเข้าบัญชีเงินเดือนผ่านทางรหัสบุคคลที่ท่านได้ให้ไว้

โดยขอให้ระบุตัวแทนการรับเงินเพียง 1 ท่าน

2.ผลงานทุกประเภทที่ส่งประกวดเป็นลิขสิทธิ์ของคณะฯ ห้ามมิให้ผู้ใดนำไปเผยแพร่โดยไม่ได้รับอนุญาต

(กรุณากรอกข้อมูลให้ครบถ้วนทุกช่อง เพื่อผลประโยชน์ของท่าน)

ชื่อเรื่อง โควิด...ที่รัก

Covid คำนี้มันดังก้องอยู่ในความคิดฉันตลอดระยะเวลา 2 ปี “Covid ตัวร้าย” ที่ใครหลายคนชอบเรียก แน่นอนว่าทุกคนคงรู้จักกับมันเป็นอย่างดี โดยเฉพาะ บุคคลที่ทำงานด้านสาธารณสุข และ บุคลากรทางการแพทย์ ในฐานะที่ฉันเป็นหนึ่งในบุคลากรทางการแพทย์ที่ต้องดูแลผู้ป่วยโควิดมาตั้งแต่เริ่มมีการติดเชื้อราวๆ ปลายปี 2562 ซึ่งเป็นการระบาดในระยะแรกๆ การทำงานทุกอย่างดูหนักหน่วง และเป็นอะไรที่ใหม่ทั้งหมด โรคนี้คืออะไร ติดต่อกันได้อย่างไรบ้าง เราในฐานะเป็นผู้ดูแล ต้องให้การดูแลอย่างไร เพื่อป้องกันตนเองจากการติดเชื้อ ที่สำคัญคือ โรคนี้ติดต่อกันได้อย่างรวดเร็ว และมีจำนวนผู้เสียชีวิตมากขึ้นเรื่อยๆ จนกลายเป็นโรคระบาดที่ดูทุกคนมองว่าน่ากลัว

“ใช่ค่ะ” ฉันคือพยาบาลที่ต้องเผชิญกับโรคที่ชื่อว่า Covid-19 ในระยะแรกๆ ณ ตอนนั้นยังไม่มีข้อมูลการแพร่ระบาดมากมายนัก ทราบเพียงว่าต้นตอของเชื้อ “Covid ตัวร้าย” มาจากประเทศจีน ซึ่งตอนนั้นยังไม่ทราบสาเหตุของการติดเชื้อโรคนี้น่าด้วยซ้ำ จากนั้นก็เกิดการแพร่ระบาดไปในหลายๆประเทศรวมถึงประเทศของฉันด้วย เมื่อเกิดการระบาด และมีผู้คนติดเชื้อเพิ่มมากขึ้น จำนวนเตียงในการรองรับผู้ป่วยโควิดก็มีไม่เพียงพอ ทำให้ในหลายๆ โรงพยาบาลต้องเปิดโรงพยาบาล สนาม หรือเปิดหอผู้ป่วยใหม่เพื่อดูแลผู้ป่วยโควิด โดยเฉพาะ เมื่อครั้งที่ฉันยังทำงานที่โรงพยาบาลรามธิบดีจักรีนฤพดินทร์ ได้มีโอกาสเป็นผู้บุกเบิกในการเปิดหอผู้ป่วยโควิด และดูแลผู้ป่วยโควิดไปพร้อมๆ กัน เริ่มต้นด้วยการเตรียมหอผู้ป่วย แบ่งโซนดูแลผู้ป่วย แบ่งหน้าที่พยาบาลเป็นทีมแยกกันชัดเจนในการเข้าดูแลผู้ป่วยโควิดโดยตรง เพื่อป้องกันการติดเชื้อจากผู้ป่วยสู่เจ้าหน้าที่ได้อย่างดี บรรยากาศการทำงานในแต่ละวัน เปลี่ยนจากชุดพยาบาลสีขาว หมวกสีขาวที่บอกถึง

ภาระหน้าที่ ได้ถูกถอดวางลง แทนการใส่ชุดอุปกรณ์ป้องกัน หรือที่เราเรียกว่าชุด PPE ระบบการทำงาน และการแบ่งหน้าที่ที่มีการเปลี่ยนแปลง พยาบาลส่วนหนึ่งมีหน้าที่เป็น reader ค่อยติดต่อประสานงาน, monitor อาการโดยรวมของผู้ป่วยและส่งต่อเวรให้พยาบาลอีกส่วนหนึ่งที่เข้าดูแลผู้ป่วยโควิดโดยตรง ลักษณะงานยังวนเวียนแบบนี้ในทุกๆ วัน ฉันได้เห็นถึงความร่วมมือร่วมใจกันของเจ้าหน้าที่ทุกคน พยายามช่วยเหลือเกื้อกูลกัน และด้วยความใหม่ของโรคและการระบาดที่ไม่รู้จะมีที่สิ้นสุดเมื่อไหร่ ทำให้รู้สึกถึงการทำงานที่ไม่มีจุดหมาย ในบางครั้งก็ไม่มีกำลังใจทำงานต่อ มีหลายๆ ครั้งที่ฉันต้องกลับมานั่งคิดและถามตัวเองอยู่บ่อยๆ ว่าทำไมเราต้องมาทำงานตรงนี้ ทำไมต้องมาเสียสละเพื่อคนอื่น และเสียงที่จะดิดี้ออกจากผู้ป่วยด้วยซ้ำ สำหรับฉัน กำลังใจจากผู้ป่วยที่ได้ดูแล ณ ตอนนั้น แววตาของผู้ป่วยที่รอคอยการช่วยเหลือ คำขอบคุณที่พูดกับฉันเสมอๆ ว่า “ขอบคุณนะคุณพยาบาล” แค่นั้นๆ ก็ทำให้ฉันมีพลังกาย และ กำลังใจที่จะดูแล ความรู้สึกในหัวใจมันอึด เียบอย่างบอกไม่ถูก ในเวลาที่เริ่มท้อ หรือหมดแรงในการทำงาน ฉันมักจะบอกตัวเองเสมอว่า เรารู้สึกเหนื่อยในการทำงานก็จริง แต่เราเหนื่อยเพื่อผู้ป่วย เพื่อให้เขาได้หายจากโรคและกลับไปใช้ชีวิตได้ปกติกับครอบครัว ฉันอยากเห็นภาพแบบนั้น ฉันจึงตั้งใจมุ่งมั่นในการดูแลผู้ป่วยทุกคนอย่างดีที่สุด เมื่อเวลาผ่านไปการระบาดของโรคเริ่มมีแนวโน้มดีขึ้น เริ่มมีวัคซีนป้องกันอาการรุนแรงของโรค รวมถึงการรักษาที่รวดเร็วมากขึ้น ภาระหน้าที่ของพยาบาลอย่างฉันก็เริ่มเบาลง จนฉันลืมความเหนื่อย ความคิดที่แยๆ ไปได้บ้าง

ในวันนี้วันที่ฉันได้ย้ายที่ทำงานมาอยู่โรงพยาบาลรามาริบัติแล้ว และได้มีโอกาสดูแลผู้ป่วยโควิดอีกเลย แต่ก็ยังไม่เคยลืมประสบการณ์ที่ล้ำค่ามากๆ นั้นได้เลย เราทุกคนต่างรู้ว่า Covid-19 นี้คงไม่มีการหยุดแพร่ระบาดในเร็ววัน มีแต่จะทวีความรุนแรงและแพร่ระบาดไม่หยุด แต่ถ้าทุกคนร่วมแรง ร่วมใจป้องกันและใส่ใจในการดูแลตัวเอง สวมหน้ากากอนามัย ล้างมือบ่อยๆ เว้นระยะห่าง แค่นี้ปฏิบัติ 3 สิ่งนี้เป็นหลัก เราทุกคนก็จะสามารถรับมือกับเจ้า Covid-19 นี้ได้แน่นอน สุดท้ายจึงอยากขอให้กำลังใจบุคลากรทางการแพทย์ที่ยังคงเฝ้าดูแลผู้ป่วยโควิดกันอย่างเต็มความสามารถทั้งในโรงพยาบาลหรือโรงพยาบาลสนามทุกแห่งที่ยังคงให้บริการรักษาผู้ป่วยโควิดอยู่ และยังหวังลึกๆ ว่า “โควิด...ที่รัก” โรคระบาดนี้จะหมดไปจากประเทศของฉันและทั่วโลกได้ซักที

ลงชื่อ(เจ้าของผลงาน) นางสาวศุภลักษณ์ แสนตา

ลงชื่อ(หัวหน้า ภาค/ฝ่าย/งาน/หน่วย) นางสาว ชีรวรรณ คนชม

สังกัด หอผู้ป่วย

พิเศษ 81

งานการพยาบาลผู้ป่วยใน